

грають, змушуючи мене сковтнути. А його очі... Очі відтінку онікса з золотистими вкрапленнями. Контраст приголомшливий — усе в ньому вражає. Риси його обличчя такі суворі, що здаються різьбленими, і все-таки вони дивовижно досконалі, наче художник працював над ними все життя й принаймні рік із цього часу витратив на уста.

Це найвишуканіший чоловік, якого я коли-небудь бачила.

А життя у військовому коледжі означає, що я бачила *багато* чоловіків.

Навіть косий шрам, який розтинає його ліву брову та врізається у верхній кут щоки, тільки робить його гарячішим. Полум'яно гарячим. Пекуче гарячим. Гарячим до рівня «потрапляєш-у-неприємності-і-тобі-це-подобається». Зненацька мені зовсім вилетіло з голови, чому Міра сказала не шукати пригод поза межами моєї вікової групи.

— До зустрічі на тому боці! — кидає Ділан через плече, схвильовано всміхаючись, перш ніж ступити на Парапет і широко розкинути руки.

— Готовий до наступного, Ріорсоне? — каже вершник з відірваними рукавами.

Ксейден Ріорсон?

— Ти готова до цього, Сорренгейл? — запитує Ріаннон, просуваючись уперед.

Чорнявий вершник перехоплює мій погляд, повністю розвертаючись до мене, і моє серце калатає зовсім не з приємної причини. Тавро повстання, вигинаючись і закручуючись, починається на його оголеному лівому зап'ясті, потім зникає під чорним одностроєм, щоб знову з'явитися над коміром, де тягнеться і закручується вгору по шиї, зупиняючись на лінії підборіддя.

— От лайно, — шепочу я, і його очі звужуються, наче він чує мене крізь завивання вітру, що рве мою закріплену косу.

— Сорренгейл? — Він ступає крок до мене, а я дивлюся вгору... та все вгору.

О боги, я навіть не дістаю йому до ключиці. Він масивний. Має бути зростом під метр дев'яносто.

Я почуваю себе саме такою, якою назвала мене Міра, — *тендітною*, — але киваю один раз, і сяючий онікс його очей перетворюється на холодну, непідробну ненависть. Майже відчуваю запах відрази, що віє від нього, як від гіркокого одеколону.

— Вайолет? — озивається Ріаннон, просуваючись уперед.

— Ти наймолодша у пані генерала Сорренгейл. — Його голос глибокий, і цей голос звинувачує.